

KOZÁRI DORKA

MARCSI

téli kalandjai

CIGAKALANDOK 3.

ILLUSZTRÁLTA: LÁSZLÓ MAYA

KOZÁRI DORKA

MARCSI

téli kalandjai

CICAKALANDOK 3.

ILLUSZTRÁLTA: LÁSZLÓ MAYA

Marcsikának

Őszből télbe

Lassan rövidülni kezdtek a nappalok, hűvösödtek az éjszakák. Beköszöntött az ősz. Marcsi, a kismacska és Lizi, a foxi kutya sokat játszott együtt a diófa alatt. Mostanában az volt a kedvenc szórakozásuk, hogy a lehulló faleveleket próbálták elkapni, és versenyeztek, melyikük gyűjt össze többet.

Lizi eszeveszett gyorsasággal ugrált a fa körül. Néha teljesen megperdült a levegőben, hogy megkaparintson egy-egy hulló levelet. Marcsi viszont kényelmesen sétálgatott, lesett fölfelé, és kifigyelte, melyik levél akar épp leesni.

Szeretett Lizivel játszani, de azért hiányzott neki a gazdija, és a nyár, amikor Borkának még sok ideje volt foglalkozni vele. Ám Borka most reggel elment az iskolába, nagy táskát cipelt a hátán, és csak délután jött haza. Leült az íróasztalához, körbetornyozta magát könyvekkel és füzetekkel, hogy Marcsinak alig maradt hely, aztán tollat vett elő, és olyan szorgalmasan írt a füzetébe, hogy néha még a nyelvét is kint felejtette közben. Marcsiról pedig egészen megfélekedzett. Amikor aztán fölpillantott a füzetéből, és észrevette Marcsit, fáradt mosollyal csak annyit mondott:

– Majd a téli szünetben, Marcsikám. Akkor majd megint sokat játszunk együtt.

Így hát Marcsi naphosszat csak ücsörgött a diófa alatt és unatkozott. Közben napról napra egyre irigyebben figyelte Borkát, aki szinte csak az

iskolában történekről mesélt otthon.
Rajzokat mutatott, amiket ott készített,
panaszkodott egy árulkodós gyerekekre,
és elénekelte Marcsinak a dalt, amit
aznap tanultak.

– Csuda jó dolog lehet
az az iskola – gondolta Marcsi
–, ha ott ennyi minden történik.

Addig-addig töprengett ezen, míg végül elhatározta, hogy
ő is megnézi magának az iskolát. Így hát a következő reggelen
Borka után settenkedett.

Az iskola hatalmas épület volt. Marcsi kissé meg is ijedt, amikor látta, hogy Borka bemegy oda. Szerette volna követni gazdiját, de a bejárati ajtó épp becsukódott az orra előtt. Így hát az udvaron kezdett lődörögni, azt figyelte, lát-e, hall-e valami érdekeset. Nem is kellett soká várnia, mikor egyszer csak meghallotta Borka hangját. Hiszen akárhány gyerekhang közül felismerné gazdijáét.

– Kis kece lányom, fehérbe’ vagyon – énekelt Borka. Egészen közlelről, egy földszinti teremből jött a hang. Marcsi óvatosan felugrott az ablakpárkányra, és belesett. Borka kint állt a többi gyerek előtt és énekelt.

– Mondom,
mondom, fordulj
ide, mátkám
asszony! Mondom,
mondom, fordulj
ide, mátkám
asszony! – fejezte
be Borka az
éneklést. A tanító
néni mosolygott.

Éles berregés ütötte meg Marcsi fülét, majd a gyerekek zszibongva kitódultak a teremből. Nem tévesztheti szem elől Borkát! – döntötte el Marcsi, és beugrott a nyitott ablakon. Ám az utolsó gyerek becsukta maga mögött az ajtót, így a kismacska benragadt a teremben.

Először megijedt, de aztán úgy okoskodott, hogy ezek a gyerekek mind itt hagyták a füzeteket és a tollaikat, amikért előbb-utóbb biztos visszajönnek. Keresett hát magának egy békés sarkot a tanári asztal alatt, és ott várt.

Vissza is jött hamarosan a sok gyerek. Marcsi az asztal alól látta Borka cipőit, de látott sok más gyerekcipőt is, még olyat is, amelyiket folyton lóbálta a gazdája, így hát bármennyire is szeretett volna, nem mert odaszaladni Borkához. Kisvártatva megérkezett a tanító néni is és leült, épp ahhoz az asztalhoz, ami alatt Marcsi húzta meg magát.

– Ma a folyókkal fogunk foglalkozni – hallatszott a tanító néni hangja. – Jelentkezzen, aki már látott igazi folyót.

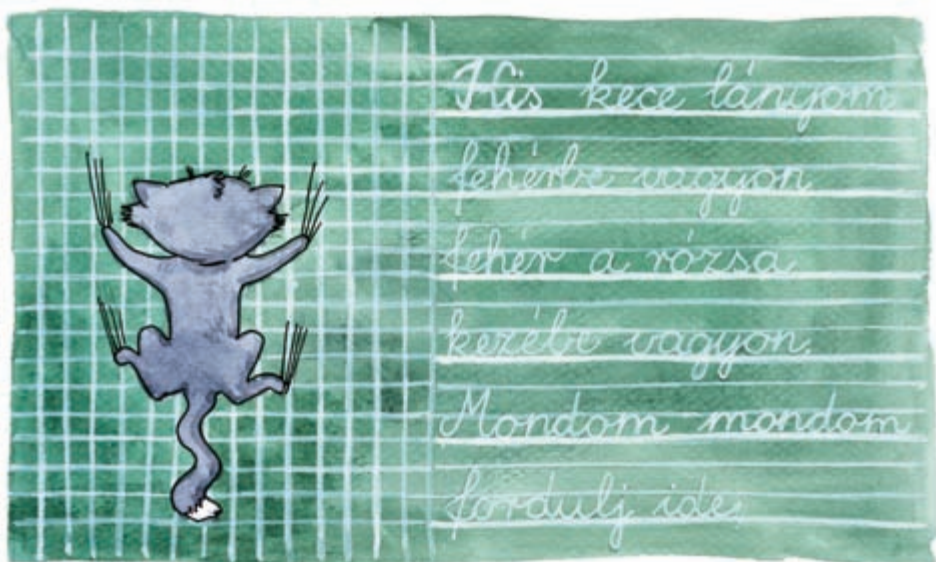

Marcsi már sokszor látta, hogy Borka nyitva felejtette a kerti csapot, és alatta egész kis folyó keletkezett, így hát ő is engedelmesen feltartotta a jobb mancsát. A nagy igyekezetben elfelejtette visszahúzni a karmait, és az egyik épp a tanító néni harisnyájába akadt.

Ijedten ugrott fel a két láb, és ahogy a tanító néni bekukkantott az asztal alá, Marcsi is megijedt.

Megugrott, előbb a székre, majd át a tanári asztalra, de onnan nem volt tovább. Ám ott, azon a fekete táblán, mintha lenne egy rács! Ha jól ugrik, abba belekapaszkodhat!

Elrugaszkodott, és a karmait kieresztve, négy tappanccsal landolt az iskolatáblán. A rácson azonban nem lehetett felmászni, csak ráfestették a táblára, így a tizenhat

macskakarom éktelen csikorgással csúszott le róla. A tanító néni és a gyerekek a fülükre tapasztották a kezüket.

Aztán ott ült Marcsi a tanári asztalon, és annyira szégyellte magát, hogy nem mert Borkára nézni.

– Halljam, kinek a macskája ez? – A tanító néni hangja most mérgesen csengett.

– Az enyém – felelte Borka cérnavékony, sírásra hajló hangon. – Tetszik tudni, mostanában nem volt időm játszani veled, és biztos hiányoztam neked, ezért utánam jött.

A tanító néni a fejét csóválta.

– Érzem én, hogy nagyon várjátok már a szünetet – mondta aztán megenyhülve. – Most már nincs sok hátra addig. De te, Borka, írd meg nekem egy házi fogalmazást arról, milyen játékokat játszhat egyedül egy macska. És most tessékeld ki szépen, mert macskának nincs helye a tanteremben.

Marcsinak nem kellett kétszer mondani, iszkolt hazafelé a csúfos kudarc után.

Később aztán, mikor Borka is hazaért az iskolából, oda kuporodott Marcsi kosárcájá mellé.

– Tudom, hogy hiányzik a közös játék – magyarázta neki –, de az iskola nem való macskáknak. Oda csak embergyerekek járhatnak.

Marcsi mókásan félrebillentette a fejét, mintha azt kérdezné: miért?

– Talán azért – mosolygott rá Borka –, mert nekünk többet kell tanulnunk, míg nektek, macskáknak elég, ha megfigyelitek, mit hogyan csinál az anyukátok, és máris megtanultok mindent. Te okos cica vagy, Marcsikám, tudom, hogy nem csinálsz többet ilyen butaságot.

Így Marcsi végül boldogan aludt el, és arról álmodott, hogy ő a legokosabb macska.

Madárházikó

Egy szombat reggelen Borka a szomszéd gyerekekkel játszott a kertben. A Gál ikrek mostanában sokszor átjöttek, amit Marcsi cseppet se bánt, hiszen jöttek velük a macskáik is, Jaksi és Deske. Míg Marcsi, Lizi és a szomszéd macskák diófocit játszottak a fa alatt, Borka, Bernát és Mártonka azon töprengtek, mit lehetne építeni a fészkerben talált maradék deszkákból.

Ekkor szállt arra egy széncinege.
Míg megállt a diófa ágán
pihenni, odaszólt az
állatkáknak.

– Hajrá, egyik! Ne hagyd
magad, másik!

Mártonka, az egyik Gál iker, figyelte a madárhangra.

– Te itt maradtál, szegénykém? – kérdezte részvétellel.

Ikertestvére, Bernát egyből letorkolta.

– De hát a cinke nem is költöző madár! Csak némelyek vonulnak a melegebb országokba télen, más madarak viszont itt maradnak.

Hanem erről Borkának eszébe jutott valami.

– Úgy bizony! A cinkék itt maradtak, de ha leesik a hó, nem találnak élelmet maguknak. – A két fiúra nézett, és előállt a javaslattal: – Csináljunk madáretetőt!

Nem kellett kétszer mondania, a fiúk egyből kaptak az ötleten. Az udvaron talált deszkák közül kiválogatták

a kisebbeket, apa adott szögeket és egy kis kalapácsot is. Nekiláttak hát madáretetőt készíteni. Az állatok összenéztek, és úgy döntöttek, ebből ők is kiveszik a részüket. Marcsi a szögeket adogatta, Lizi pedig a deszkákat szimatolta, nincs-e köztük szuvas vagy korhadt. Hiszen abból nem lehet jó madáretetőt készíteni.

A gyerekek hosszasan ügködtek, annyira elmerültek a munkában, hogy amikor apa és anya vásárolni indult, Borka csak a kezével intett, hogy menjenek csak, majd ők vigyáznak a házra. Meg is lett a munka

eredménye! A kész madáretető épp úgy nézett ki, mint egy kis kunyhó.

– Hová akasszuk?
– kérdezte Bernát,
és magasba emelte a művet.

– Ide ni! – mutatott Borka az egyik diófaágra.

Föl is akasztották, és lesték, mi fog történni.

Odarepült a széncinege. Bekukkantott, aztán méltatlankodva csettintett néhányat a csőrével, és elrepült.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Később egy kis kékesbarna tollazatú tengelic érkezett, de ő sem időzött a madárházikóban, épp csak körülnézett, és már szállt is el.

– Vajon miért nem tetszik nekik? – görbült le Bernát szája.

Marcsi persze tudta a választ, csak azt nem tudta, hogy mondhatná el a gyerekeknek. Aztán támadt egy jó ötlete. Az etetőtájkájához lépdelt, és a mancsával rácsapott egy jókorát. A fém kistál nagyot csattant a betonon, a gyerekek egyből odanéztek.

– Hát persze! – csapott a homlokára Borka. – Hiszen nem tettünk bele enivalót!

Hálásan nézett macskájára, akivel mindig olyan jól ki tudják találni egymás gondolatát.

De most újabb gonddal néztek szembe a gyerekek. Mit szeretnek enni a madarak?

– Kérdezzük meg a szüleidet! – Bernát számára ez tűnt a legegyszerűbbnek, de Borka szülei még nem jöttek haza a vásárlásból.

– És a ti szüelitek? – kapott a lehetőségen Borka.

